

Wie der Stoiker Plinius die Zeit nützte

Ante lucem ibat¹ ad Vespasianum^a imperatorem – nam ille quoque noctibus utebatur –, inde ad delegatum sibi officium. Reversus domum, quod² reliquum temporis, studiis reddebat. Post cibum, quem interdiu levem et facilem veterum³ more sumebat, aestate, si quid otii⁴, saepe iacebat in sole, liber legebatur, adnotabat excerptebatque. Nihil enim legit, quod non excerpteret; dicere etiam solebat nullum esse librum tam malum, ut non aliqua parte prodesset. Post solem plerumque frigida⁵ lavabatur, deinde gustabat dormiebatque minimum; mox studebat in⁶ cenae tempus. Super⁷ hanc liber legebatur, adnotabatur, et quidem cursim.

Haec⁸ inter medios labores urbisque fremitum. In secessu solum balinei tempus studiis eximebatur⁹ – cum dico¹⁰ „balinei“, de interioribus¹¹ loquor; nam dum destringitur tergiturque, audiebat aliquid aut dictabat.

PLINIUS, EP. III 5 GEK.; 117 WW.

^a **Vespasianus**, -i m.: Vespasian, röm. Kaiser 69-79 n. Chr.

¹ Subjekt: Plinius, der Onkel des Autors
² **quod reliquum temporis** = id, quod reliquum temporis erat
³ **veteres**, veterum m.
Pl.: die Vorfahren
⁴ **si quid otii** (erat)
⁵ **frigida** (aqua): Ablativ!
⁶ in (+ Akk.): hier: bis zu
⁷ **super hanc** (cenam): während dessen
⁸ **haec** (faciebat)
⁹ **eximo** 3 (+ Abl.): ausnehmen/befreien (von)
¹⁰ cum dico „tempus balinei“
¹¹ de interioribus (balineis) loquor